

THEATER: Arme Joe (***)

Wat gebeurt er als je een stel stel piranha's loslaat in een aquarium met prachtige tropische vissen? Voor Joe, de protagonist in *Joe's Ark*, is het antwoord zonneklaar: die laatste gaan eraan, hoe mooi ze ook mogen zijn. Gods willekeur vernietigt net zo goed de schoonheid die Hij zelf geschapen heeft. De moraal van elk Job-verhaal: God geeft en neemt, want Zijn wegen zijn nu eenmaal ondoordringelijk.

Weduwnaar Joe (Luc Nuyens) heeft lak aan die Bijbelse praatjes. Want de piranha die zich in zijn dochter Lucy (Leen Diependaele) heeft vastgebeten, is de terminale kanker in haar botten. In zijn dierenwinkel wacht Joe uitdagerend op Gods finale zondvloed, maar niet om gered te worden. Want Joe heeft het geloof afgezworen: 'Laat het regenen!'. De papegaai die het regelmatig op een schreeuwen zet, lijkt hem telkens weer treiterend aan zijn menselijke onmacht te herinneren.

Passanten (Lucy's voormalige studiegenoot John en dominee Danny, een rol van Cary Wijs) praten op Joe in. Tevergeefs. Hun argumenten slaan te pletter op de rots van verbittering die hij geworden is.

Uitgepuurd

©de Roovers

Op een nagenoeg lege vloer wordt het scènebeeld geschetst door de beschrijving ervan ostentatief te laten voorlezen. Acteurs die niet deelnemen aan de actie, nemen even plaats aan de rand van de scène. Kleren- en de daarmee samenhangende personagewissels gebeuren onder het spelen en leiden daarmee telkens een nieuwe, duidelijk afgemeten scène in die stoelt op een tekst die nooit een woord te veel laat vallen. Die uitgepuurde speelstijl is allesbehalve nieuw, maar zinvol.

Net door hem te schilderen in al zijn naaktheid, zetten de Roovers een kleine mens centraal die worstelt met grote vragen. Joe, ineengedoken in een stoel waaruit hij pas op het einde zal opstaan, heeft daarbij voldoende aan het licht van een klein peertje.

Joe's 'verloren zoon' Bobby (Wouter Hendrickx) vluchtte al vroeg het nest uit. Zijn flauwe moppen op vrijgezellenfeesten en andere marginale gelegenheden zijn het predicaat van stand-up comedy onwaardig. Toch analyseert deze afvallige, vervreemde zoon haarscherp: 'Er is maar één woord dat je nooit mag laten vallen in een mop: kanker.'

Aan de oppervlakte

©de Roovers

De Roovers keren dat idee om. Van een stuk dat drijft op het kankerthema maken ze af en toe een mop. Ondanks het zwaarwichtige thema wordt hun *Joe's Ark* nooit zwaar op de hand. Elke neiging tot zwartgalligheid wordt gecounterd door een plotse kwinkslag of een luchtige scène - de vuilbekkende Bobby levert hier dankbaar materiaal - die de sfeer even doet omslaan. Ook Dennis Potter, de schrijver van het oorspronkelijke televisieverhaal waarop de Roovers zich baseren (1974), had al oog voor de humoristische ondertoon in zijn verhaal.

Dat is een mes dat aan twee kanten snijdt. Te vaak wordt de karaktertekening van de personages ingeruid voor de gulle lach. Het laat elk van hen achter met iets te weinig vlees aan hun botten en een nogal eendimensionale insteek. De humoristische vervreemding die ontstaat, roept veeleer afstand dan bezinning of reflectie op. De Bijbelse metafoeriek is alomtegenwoordig, maar toch wordt het thema van het geloof veeleer oppervlakkig aangeboord.

Zo blijft dit verdienstelijke *Joe's Ark* net iets te veel aan de oppervlakte om je echt bij de lurven te pakken.

Thijs De Smet

Tot 3/11 in Monty, Antwerpen. Daarna op tournee tot 22 december.

www.deroovers.be